

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Πόντου ἐπεμφεν αὐτὸς μετὰ τὴν ἦταν ταύτην ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Δορύλαον στρατὸν 80,000 πρὸς τὸν Ἀρχέλαον, ὅστις συνεκρότησεν ἐτέραν ἐν Χαίρωνειά μάχην, καθ' ἣν ὁ Σύλλας βλέπων τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ φεύγοντας καὶ διασπειρομένους, αὐτὸς, ἀρπάζας σημεῖόν τι, ἐνεθάρρυνε τὸν στρατὸν ὁρμήσας πρῶτος κατὰ τὴν ἐχθρῶν σιφῶν. Ὁ Ἀρχέλαος νικηθεὶς ἔφυγεν εἰς Χαλκίδα, ὁ δὲ Σύλλας ἀναγκάζει τὸν Μιθριδάτην νὰ προτείνῃ λόγους περὶ εἰρήνης ἐν ἔτει 85, καταβάλλει, διαρκουσὼν τῶν περὶ αὐτὴν διαπραγματεύσεων, βάρβαρα τινὰ περίοικα τῶν Μακεδόνων ἐθνη, ἔπειτα δὲ ἑλθὼν ἐν ἔτει 84 εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, συνωμολόγησε τὰς πρὸς τὸν βασιλεῖα τοῦ Πόντου συνθήκας, δι' ὧν αὐτὸς ὑπέσχετο νὰ παραδῶναι εἰς τοὺς προτέρους αὐτῶν ἡγεμόνας τὴν Βιθυνίαν καὶ Καππαδοκίαν, τὴν δὲ ἐπαρχίαν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν Παφλαγονίαν εἰς τοὺς Ῥωμαίους πρὸς δὲ, καὶ νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτοὺς δισχιλία τάλαντα καὶ νὰ δώσῃ 70 χιλιάρεις ναῦς.

Μετὰ τὰς πρὸς τὸν Μιθριδάτην συνθήκας ταύτας, ὁ Σύλλας προσφκειώθη ὁλοσχερῶς τὸν στρατὸν, ὃν ἡ ἀντίπαλος δημοκρατικὴ μερίς, καθαιρέσασα αὐτὸν, εἶχε πέμψει κατὰ Μιθριδάτου εἰς Ἀσίαν, ὑπὸ τὸν ὑπατοὶν Οὐαλέριον Φλάκκον, διαδεχόμενον τὸν Μάριον. Τὸν Φλάκκον φονεύσας καθ' ὅδον ὁ ὑποστράτηγος Φλαύιος Φιμβρίας, κατέλαβε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου πολέμου· καὶ ἀνεδείχθη μὲν ἐπὶ παλὺ ἀνὴρ ἐπιτήδειος καὶ εὐτυχὴς εἰς τοὺς πολέμους τούτους, θεωρῶν ὅμως τὸν στρατὸν αὐτοῦ ἀτομοῦντα (μετὰ τὴν πρὸς τὸν Σύλλαν συνθήκην τοῦ Μιθριδάτου) βαθμυρῶν πρὸς τὸν Σύλλαν στρατοπεδεύσαντα παρ' αὐτῷ, ἐφρονέθη ὑπὸ τῆς αἰσχύνης. Τότε ὁ Σύλλας, εὐρίσκων εὐνοοῦσαν αὐτῷ τὴν περίστασιν ἵνα κορέσῃ τὴν πλεονεξίαν τοῦ στρατοῦ, διὰ λόγους οὗς ἐξέθεσάντων ἀνωτέρω, παραδίδει εἰς διαπραγμῶν καὶ λεηλασίαν τὴν εὐδαίμονα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χώραν ἣτις τοσοῦτον ἐβλάφθη ὑπὸ πλεονεξίας καὶ τῆς ὀθριωδίας στρατοῦ, ὅστις οὐδέποτε πλεόν ἀνέλαβεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὴν προτέραν αὐτῆς εὐδαιμονίαν καὶ ἀκμὴν.

Ἐπὶ τέλους ἐπανερχεται διὰ Πειραιῶς καὶ Πατρῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ 40,000 ὅλως αὐτῷ ἀφοσιωμένων στρατιωτῶν ἐν ἔτει 83. Ἡ ἀντίπαλος αὐτοῦ μερίς, ἥς προΐσταντο οἱ ὑπατοὶ τοῦ ἔτους ἐκείνου Σκιπίων καὶ Νωρβανὸς συνέλεξε, διαρκούσης τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ δυνάμεις ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ μεγαλητέρας. Καὶ ὅμως ὁ Σύλλας ἠδυνήθη νὰ καταβάλλῃ αὐτὴν διὰ τῆς μέχρις ἡμερῶν ἀρροσώσεως εἰς αὐτὸν τοῦ στρατοῦ, καὶ διὰ τῆς περὶ αὐτὸν προσκολληθείσης τῶν πλείστων στρατιωτῶν τῆς δημοκρατικῆς μερίδος οἵτινες βλέποντες τοὺς στρατιώτας τοῦ Σύλλα πλουτοῦντας καὶ τιμωμένους ἐγκατέλιπον τὴν μερίδα αὐτῶν. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἀριστοκρατία ἅπασα δεινῶς ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων καταπιεσθεῖσα ἐτάχθη μετ' αὐτοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ μάλιστα διεκρίνοντο οἱ βραδύτερον ἀναλάμψαντες ἐν τῇ πολιτείᾳ ἄνδρες, ὁ Κέντιος Μέτελλος Πίος, ὁ Λικίνιος Κράσσος, ὁ Λούκυλος καὶ ὁ Γνάιος Πομπήιος. Ἀναχωρήσαντος δὲ αὐτοῦ ἵνα καταβάλῃ τὸν ἐν Πραίνεστῳ καταφυγόντα Μάριον τὸν νεώτερον, στρατὸν ἐκ Καμπανῶν Σαμνιτῶν καὶ Ἀευκανῶν συγκεῖμενος ὁρμᾷ κατὰ τῆς πόλεως. Ἀλλ' ὁ Σύλλας ἀνακάμψας ἐν τάχει καταλαμβάνει τοὺς ἐχθροὺς πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, ἐνθα συνεκροτήθη μάχη πεισματωδὲς καὶ κρίσιμος. Νικήσας δὲ διὰ τῆς ἐπιτηδείότητος τοῦ Κράσσου φονεύει 6,000

αἰχμαλώτους, καὶ γενόμενος ἔπειτα κύριος τῆς Πραίνεστου σφάζει 12,000 κατοίκων. ὁ δὲ Μάριος ἐγένετο αὐτόχειρ.

Διὰ τοιούτων προσιμίων ὁ μέγας αὐτοῦ στρατηγὸς ἠδυνήθη νὰ κυριαρχήσῃ ἐν τῇ Ῥώμῃ καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὰς παρ' αὐτοῦ μελετωμένας τοῦ πολιτεύματος μεταρρυθμίσεις, αἵτινες ἴσως ἤθελον φέρει σωτήριόν τι ἀποτέλεσμα εἰς τὴν πρὸς ὄλεθρον ἐνεκα τῆς διαφθορᾶς καταβρέουσας Ῥώμην, ἐὰν αὐτὸς δὲν ἔδιδε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς φιλαρχίας, τῆς καταχρήσεως, τῆς ἀσελγείας καὶ κακοηθείας, τῶν ὁποίων τὴν φλόγα διὰ τοιούτων προπαρασκευῶν καὶ ἀγῶνων ἐζήτησε ματαίως νὰ κατασβέσῃ, πολὺ μὲν ἀναπυκνωθεῖσαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀναβρυπιζομένην, ἐκτραγούσαν δὲ βραδύτερον, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ συμπληήσασαν ἅπασαν τὴν Ῥωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν.

Α. Ἰωαννίδης.

Η ΦΡΙΚΩΔΗΣ ΝΥΞ.

Χειμῶν σφοδρὸς ἦτο· τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας καὶ ἡ χιὼν ἐκάλυπτον τὸ Βριανσόν, πολίχνιον ὀλίγον ἀπέχον ἀπὸ τὰ ὄρια τοῦ Πιδεμοντιῦ, κείμενον ἐν μέσῳ τῶν ἀνωμαλιωτέρων στενῶν καὶ φαλακροτέρων κορυφῶν τῶν ὑψηλοτέρων Ἀλπεων.

Ὁ Κ. Λαθάλλμος δασονόμος διέτριβε τὰς ὥρας πλησίον τῆς ὥραιας τοῦ συντρόφου, τῶν δύο μικρῶν τὴν ἡλικίαν τέκνων του καὶ τῆς γηραιᾶς μητρὸς του εἰς γαληνιὰς δνειροπολήσεις ἀναμειγνύμενας μετ' ὀνειδῶν λόγους. Ἡ σὴν αὐτῆς οἰκογένεια, καθημένη εἰς σεβασμίας καὶ προσφδρὸς ἑδρας περίξ τῆς ἐστίας, ἀπετέλει μίαν τῶν περιπαθῶν ἐκείνων καὶ σπανίων εἰκόνων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ ὄρασις καὶ ὁ νοῦς ἠδῶς ἀναπαύονται. Ὡ γαλήνιος χαρὰ, ὦ καθαραὶ συγκινήσεις οἰκογενειακαὶ παρὰ τὴν ἐστίαν, ὑπάρχει ἄνθρωπος ὅστις δὲν σᾶς ἐννοεῖ, ὅστις δὲν σᾶς ποθεῖ, ἡ δὲν λυπεῖται διὰ τὴν στέρησίν σας! Ποῖαι ὕλκαι ἡδοναὶ δύναται νὰ σᾶς ἀντικαταστήσωσιν ἢ νὰ σᾶς ὑπερτερήσωσι!

Ἡ ὥρα τοῦ δείπνου δὲν εἶχεν ἀχρὴν φθάσει· τὸ νυκτέρευμα ἤρχιζε· αἱ διὰ τὸ δείπνον τρίγλαι ἐψήνοντο ἐντὸς μικρᾶς καὶ κεκληισμένης χύτρας· ἡ Κ. γηραιὰ Ῥοχεράν, μήτηρ τοῦ Κ. Λαθάλλμου ἐπεριπάτει βραδέως, καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσι σκαλεύοντες τὸ πῦρ· ἡγαπῶντο δὲ μετὰ τὴν εἰρηνικὴν ἐκείνην, βαθεῖαν καὶ βεβαίαν ἀρροσίωσιν, ἣτις βασιζέται εἰς τοὺς ἠθικοὺς χαρακτῆρας, καὶ ἣτις εἶναι ἀνωτέρα τῆς μέθης τοῦ πρώτου ἔρωτος· ὅλοι των αἱ εὐχαὶ ἦσαν διὰ τὴν διαρκεῖαν τῆς παρούσης των εὐδαιμονίας, τῆς ἀφελοῦς καὶ θεμιτῆς εὐδαιμονίας, ἐμπροσθεν τῆς ὁποίας ὁ κόρος αὐτὸς δὲν ἀξίζει τίποτε.

— Δόξα τῷ θεῷ! ἔχομεν πῦρ, καλὴν κατοικίαν καὶ ζῶμεν μετ' ὁμόνοιαν, εἶπεν ἡ Κ. Βεχεράν.

— Ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ εὐγνωμονήσωμεν τὸν

θεὸν διὰ ταῦτα, ἐπρόσθεσεν ἡ Κ. Λαβάλμου, εἶναι νὰ δίδωμεν ἐλεημοσύνην, νὰ βοηθῶμεν τοὺς μὴ ἔχοντας ἄρτον, ἐνδύματα ἢ ἄστυλον. Εἰς τοὺς πτωχοὺς τούτους τόπους, ὁ θριμύς καιρὸς αὐξάνει τὰς δυστυχίας τῶν ἐνδεῶν, οἷτινες, φεῦ! εἶναι πάμπολλοι. "Α! ἂν ἤμεθα πλούσιοι, ὁποῖα ἀνάγκας ἠθέλαμεν θεραπεύει...!

— Ναί, εἶπεν ὁ Κ. Λαβάλμος, ἀλλὰ τὰ πλούτη χρησιμεύουσιν ἐνίοτε ὡς τροφή τῶν ἀγενεστέρων τῆς ψυχῆς διαθέσεων· ἐν γένει ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἐσπέρας ψηλαροῦσι σωροὺς σκοῦδων, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γηϊώστα καὶ αἰσχροκερδεῖς, δὲν ἔχουσι τὴν συνείδησιν καθαρὰν, τὰ πάντα τοῖς φαίνονται μαῦρα καὶ οὐτιδανᾶ.

— Εὐτυχοῦμεν λοιπὸν μὴ ἔχοντες εἰμὴ μικρὰν εὐπορίαν, εἶπεν ἡ Κ. Λαβάλμου.

— Ἄς διατηρήσωμεν τὴν φθονερὰν ἑξίν τῶν πτωχῶν, τοῦτέστι νὰ κατηγορῶμεν τὰ πλούτη, εἶπεν ἡ Κ. Ρεχεράν· ἂς μὴ μεγαλυνθῶμεν· ἂς μὴν ἤμεθα ἀνεξάρτητοι. Αἱ! μὴ καταδικάζωμεν οὐδεμίαν τάξιν τῆς κοινωνίας, ὅλαι ἔχουσι τὰ ἰδιά των ἐλαττώματα. Ὁ μὴ ἔχων ἀργύρια, καὶ ὁ μὴ ποιήσας τι πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, ἐκδικοῦνται τοὺς ἔχοντας καὶ τοὺς ποιήσαντας, ἐγκαλοῦντες αὐτοὺς διὰ τὴν φιλαργυρίαν των καὶ σκληρότητα των.

Σιωπὴ σκέψεως ἠκολούθησε τὴν ὁμιλίαν ταύτην· μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Κ. Λαβάλμος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Πόσον ὠραῖον εἶναι, εἶπε, νὰ βλέπη τις ἀπὸ τὸ βῆθος θερμοῦ δωματίου διὰ μέσου τῶν ὑγρῶν ὕλων, τὴν χιόνα πίπτουσιν εἰς νιφάδας πυκνάς· ἡ θεὰ τοῦ κακοῦ καιροῦ τὸν ὁποῖον καταφρονεῖ, αὐξάνει τὰς οἰκουρικὰς ἡδονὰς τῆς ἐσωτερικῆς εὐπραγίας· ὁ ἐρωτικὸς ποιητὴς Τίβουλλος, φιλήδονος, ἐπομένως εὐαίσθητος, ἐκφράζει μὲ συχνήν τινι αἰσθάνονται κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν αἱ ψυχὰι ἡμῶν.

Quam juvat iumites ventos audire cubantem!
Τί γλυκύν' ἀκούη τις κοιμώμενος τοὺς ἀνηλεεῖς ἀνέμους!

Ἡγάπα νὰ ἀκούῃ ἀπὸ τὴν κλίνην του τὰς μεγάλας τρικυμίας καὶ ἐγέλα διὰ τὰς ἀπειλὰς των...

— Ἄς μὴ τὰς ἡγάπα! εἶπεν ἡ Κ. Σαβάλμου.

— Ἀλλὰ μόνος δὲν ἀπήλαυε ἐντελῶς τὴν ἡδονὴν ταύτην, ὑπέλαβεν ὁ δασονομικὸς γελῶν.

Et dominam tenero detinuisse sinu!

Καὶ νὰ συνέχη εἰς τὴν τρυφερὰν ἀγκάλην τὴν δέσποιναν τῆς ψυχῆς του.

— Σιώπα, Παῦλε, ἀνέκραξεν ἡ Κ. Λαβάλμου, τὰ πράγματα ταῦτα δὲν λέγονται.

— Εἰς τὴν γλώσσάν μας σύμφημι· ἐγὼ τὰ εἶπον Λατινιστί... ἐννοεῖς λοιπὸν τὴν διάλεκτον ταύτην;

— Ὅχι, ἀλλὰ τὸ ἐμάντευσσα.

Νέα σιωπὴ ἀποκατέστη πάλιν καθ' ἣν δὲν ἠκούετο εἰμὴ τὸ τικ-τάκ τοῦ ὥρολογίου, τὸ λάχισμα τοῦ πυρὸς, καὶ τὰ μακρὰ συρίγματα τῆς διπλασιαζούσης τὴν μανίαν τῆς καταιγίδος.

— Πόσον ἀνήσυχος καὶ δυστυχὴς εἶμαι, Παῦλε, εἶπεν αἰφνὴς ἡ Κ. Λαβάλμου, διὰ τὴν παρομοίους καιροὺς διατρέχεις τὰ ὄρη ταῦτα ἀναγκαζόμενος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν σου.

Φεῦ! οἱ κύριοι δῆμαρχοι δὲν συνεθίζουσι νὰ συμβουλευώμενται τὸ βρόμετρον πρὶν ἐπιφορτίσωσιν εἰς τοὺς κατωτέρους τῶν ἀποστολῶν ὀλίγον εὐάρεστον καὶ ἐνίοτε ὅλως ἀνωφελῆ. Ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν τοὺς μέλλῃ διὰ τὰς περιπνευμονίας καὶ τὸν πυρετὸν, τὰ ὁποῖα εἰς ἔσχατος ὑπ᾿ ἀλλήλους δύναται νὰ ὑποφέρει.

— Σιωπῇ, ἀγαπητὴ μοι γύναι, μὴτε λέξιν μὴ προφέρης πλέον... εἶμαι δεισιδαίμων... οἱ λόγοι σου θέλουσι μοι παράξει ἀναγκαίως πολλὰς δυστυχίας, καὶ ἴσως τώρα λάβω διαταγὴν νὰ ἱππεύσω καὶ νὰ ἀρχίσω τὴν ὁδοιπορίαν μου αὐτὴν ταύτην τὴν νύκτα.

— Σιωπῶ, φίλε μου...

— Οἱ χωρικοὶ ἐλκύουσιν, ὥς γνωρίζεις, κρούοντες τοὺς κώδωνας, τὸν κεραυνὸν, χωρὶς οὗτος νὰ σκοπεύη νὰ πέσῃ κατ' αὐτῶν.

— Καὶ ἂν ὁ κεραυνὸς σκοπεύῃ! παρτίρησεν ἡ Κ. Βεχεράνου.

Μόλις ἀντήλλαξαν τοὺς λόγους τούτους καὶ σφοδρὸς ἤχος κώδωνος ἀντήχησε καὶ ἡ πρὸς τὴν ὁδὸν ἄγουσα θύρα ἠνοιχθῇ καὶ πάλιν ἐκλείσθῃ.

Ὁ Κ. Λαβάλμος σφοδρῶς κλονισθεὶς εἰς τὴν ἑδραν τοῦ ἀνέκραξε.

— Σᾶς λέγω ὅτι ἡ συνδιάλεξις αὕτη θὰ ἔχῃ λυπηρὰ ἀποτελέσματα... ἰδοὺ διαταγὴ ἀναχωρήσεως!

— Βεβαιώθητι, τέκνον μου, ὅτι ἡ Κ. Τορέλου ἤλθε νὰ λαβῇ μέρος εἰς τὸ πικέτον...

Ἡ μήτηρ τοῦ δασονομικοῦ ὑπαλλήλου διεκόπη διὰ τῆς ἐλεύσεως τελῶνους τινος, ὅστις παρουσίασεν εἰς τὸν Κ. Λαβάλμον πλατὺ ἑνταλμα· οὗτος ἀνέγνω μεγαλοφώνως τὰ ἐξῆς.

α... Ταραξίαι τινες ἦναι πυρκαϊὰν εἰς τὸ δάσος τὸ πλησίον τοῦ Γράβε. Τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον ἐνόμισαν ἐντελῶς ἐσβεσμένον, ἐνῷ ἔκαιεν ὑπόβλως, ἐπηύθησε διὰ τοῦ ἀνέμου καὶ ἐπέφερε μεγάλας καταστροφάς. Μὴ βραδύνετε οὐδὲ μίαν στιγμήν, ἀλλ' ἅμα λάβετε τὸ παρὸν, σπεύσατε εἰς τὸ ἀκαίσιον θέατρον τοῦ κακοῦ διὰ νὰ προλάβετε τὴν φθορὰν τοῦ δάσους, ἦ, ἂν ὅλον ἐκάη, διὰ νὰ ἐκτιμησῇτε τὰς ζημίας καὶ νὰ συλλέξητε τὰς ἀναγκαίας ἀποδείξεις εἰς τὴν κατάστροφῶν λεπτομεροῦς ἐκθέσεως, ἥτις πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν Κ. ἐπιστάτην. Ἡ δραστηριότης, ἡ σύνεσις σας, ὁ ζήλός σας, εἶναι γνωστότατα εἰς τὴν διεύθυνσιν... »

— Σᾶς εὐχαριστῶ, προσέθεσεν ὁ δασονομικὸς ὑπάλληλος, διὰ τὴν φρασσεολογικὴν εὐγένειάν σας, διὰ τοὺς ἐπαίνους, οὓς μεταχειρίζεσθε ὁσάκις πρόκειται νὰ ἐκτελέσω διαταγὴν δυσάρεστον, ἐπίπονον καὶ δύσκολον... Ἐμπρὸς λοιπὸν... εἰς τὸν διαβόλον τοιοῦτον ἐπάγγελμα!

— Δὲν σὲ ἀφίνω νὰ ἀναχωρήσῃς τὴν νύκτα ταύτην, εἶπεν ἡ Κ. Λαβάλμου, διότι ὁ καιρὸς εἶναι φρικτὸς· σὲ ἐξορκίζω νὰ μείνης ἕως αὔριον· κἀνείς ὡς πρὸς τὰ ἀδύνατα δὲν εἶναι ὑπόχρεως. Ἦδη θὰ διατρέξῃς πολλοὺς κινδύνους εἰς τὰ τρομερὰ στενώματα τὰ φέροντα εἰς Γράβε... Θὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν μου... ὅχι δὲν σὲ ἀφίνω νὰ ἀναχωρήσῃς.

— 'Αλλὰ τὸ δάσος καίεται! . . .
 — 'Αφες το νὰ καῇ . . . τὴν φροντίδα ἔχεις δι' αὐτό;
 — 'Οχι, ἀλλὰ ἡ θέσις μου . . . ἂν μὲ παύσωσι!
 — Δὲν σὲ παύουν.
 — 'Ελα Καικιλία, παῦσε τοὺς φόβους σου.
 — Θεέ μου! πόσον δυστυχὴς εἶναι ἡ μάϊρα τῶν γυναικῶν νὰ ἐνατγολῶνται εἰς τὰ οἰκεία!
 — Θάρρος, θάρρος!
 — Παραιτήσου, διὰ τὸν ἔρωτά μου, τῆς ἐπικινδύνου ταύτης ὁδοιπορίας.
 — 'Αλλ' εἶναι ὅλως ἀδύνατον . . .
 — 'Γότε! ἀναχωρῶ μαζίσου.
 — 'Οχι! δὲν συμφωνῶ ποσῶς . . .

Μετὰ διεξοδικὴν φιλονεικίαν, ὁ Κ. Λαβάλμος, διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν σύζυγόν του, τῇ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ῥ-
 ναι φρόνιμος, καὶ ὅτι θὰ συνοδευθῇ ὑπὸ τινος γενναίου
 δρεινοῦ, 'Ραφέρου καλουμένου, ὅστις κατῴκει ἐξω τῆς
 πόλεως· μετέπειτα ἐδεῖπνυσεν, ἐπὶ ποτήριά τινα θα-
 ψιλῇ τοῦ καλλιτέρου τοῦ οἴνου διὰ νὰ προασφαλίσθῃ
 ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἐνεδύθη τὰ θερμότερά του φορέματα, ἐ-
 νηγκαλίσθη σύζυγον, τέκνα καὶ μητέρα, ἔπνευσε πε-
 ριβάθην καὶ ἤρχισε νὰ ὁδοιπορῇ μὲ ὅλους τοὺς ἀνέ-
 μους καὶ τοὺς ὄμβρους.

'Ολίγον μετέπειτα ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ 'Ρα-
 φέρου, ἀλλ' οὗτος εἶχεν ἐξαρθρώσει τὸν πόδα καὶ δὲν ῥ-
 δύνατο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ὥστε ὁ Κ. Λαβάλμος μὴ
 θέλων νὰ χάσῃ καιρὸν, εἰσῆλθε μόνος εἰς σκοτεινὰ
 στενώματα ὑψηλῆς σειρᾶς ὁρέων.

II.

Κατάψυχρος ψυχάλα ἐπλήρωσε τὴν κοιλάδα καὶ ὁ
 καικίας, λυθεὶς ὡς εἶπεν ἀπὸ τὰς ἀλύσσους, ἔπνεε
 μεταξὺ τῶν στενῶν διόδων τῶν βουνῶν καὶ ἔρριπτε
 λεπτὴν κόκκινον χιόνος εἰς τὸ συνεσταλμένον πρόσωπον
 τοῦ περιηγητοῦ. Αἱ πετρώδεις καὶ ἀνώμαλοι ὁδοί, κεκα-
 λυμμένοι μὲ πυκνὸν στρώμα παγετοῦ, σκληροῦ καὶ
 διαφανοῦς ὡς ὁ κρύσταλλος, ἐξηφανίζοντο ὑπὸ τὴν ὕ-
 πουλον ὀμίγλῃν, τὴν ἐκτεινομένην μεταξὺ τῶν μεγάλων
 ὀρθῶν βράχων, κάτωθεν τῶν ὁποίων χαίνουσι κατα-
 πληκτικὰ βράθρα, ἐνθα βροντᾷ εἰς μέγα βάθος ὁ
 'Ρομάγγης, εἰς τῶν ὀρμητικωτέρων χειμάρρων τῶν
 βουνῶν αὐτῶν.

'Ο Κ. Λαβάλμος μὲ ὅλας τὰς ληρθεῖσας προφυλά-
 ξεις, δὲν ἤρχισεν νὰ ἐνοχληθῇ ὑπὸ τοῦ ψύχους· ἡ δὲ πλὴ
 τοῦ ἵππου ὠλισθαίνει καθ' ἑκάστην στιγμήν ἐπὶ ὁμα-
 λῶν σκοπέλων καὶ πολλαῖς ὁ ἀναβάτης ἐπέλεξε διὰ
 νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὸ βράθρον, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀναγκα-
 σμένος νὰ παραπορεύεται.

Τὸ στενὸν καθίστατο ὁλονὲν πλεόν δυσδιάβατον· ἐκ
 διαλειμματικῶν ἀκτῆς σελήνης ἐφώτιζε τὰς γιγαντιαίας
 ἀνωμαλίας τῆς χώρας, διὰ νὰ τρομάξῃ ὡς εἶπεν, τὸν
 ἀνόητον ἐκεῖνον, ὅστις ἐτόλμησεν ἀνευ ὁδηγοῦ νὰ ρι-
 ψοκινδυνεύσῃ εἰς τὰς ἐκπληκτικὰς ἐκείνας μοναξίας.

Πολλὰ ὥρῃ παρῆλθον χωρὶς ἀντικείμενόν τι νὰ
 πλήξῃ τοῦ ὑπαλλήλου τὰ ὄμματα. Διέβαινε πλησίον

μεγάλων καταρράκτων πιπτόντων ἀπὸ τὸν οὐρανόν,
 δότ' εἶπεν, εἰς τὸ κἀτήχον βάραθρον, τὸ ὁποῖον εἶχον
 κοιλάνει· ὁ ἀκατάπαυστος θόρυβος τὸν ἐξεκώφαινε,
 ἡ λάμπουσα λευκότης τῆς καλυπτούσης τὸ κάταντες
 τῆς διόδου χιόνος, τὸν κατετάραττε, τὸ πλῆθος τῶν
 βραθρῶν, τὸν καθίστα σχεδὸν παράφρον· μετὰ ὁ-
 λισθηρὰν κατάβασιν ἤρχετο τραχεῖα ἀνόδος· εἰς ἑκα-
 στον βῆμα λίθοι ὑπερμεγέθεις καὶ ἀνώμαλοι ἐσειόντο
 καὶ χαράδραι ἀνεφαίνοντο· ἑκάστοτε ἐκλονεῖτο κ' ἐ-
 κινδύνευε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ ἐφίππειον, ἑκάστοτε νέοι
 κίνδυνοι, νέαι δυσχέρειαι παρουσιάζοντο εἰς αὐτόν.

'Εξελθὼν ἀπὸ τοῦ δάσους σκοτεινῶν, ὁ Κ. Λαβάλμος
 ἔρριψε τυχαίως τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ὀπίσθεν,
 καὶ παρετήρησεν ὀλίγον μακρὰν τοῦ ζῶον ἀρκετὰ ὕψη-
 λου ἀναστήματος, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἠκολούθει
 αὐτόν, καὶ τὸ ὁποῖον ὕπελαθεν ὡς ἄρκτον ἢ λύκον πει-
 νασμένον καὶ ὀρεγόμενον σαρκός. Λαβὼν ὅθεν τὸ ἐν
 πιστόλιόν του, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ τετράποδος· μυ-
 κημὸς θρηνώδης ἠκολούθησε τὴν ἐκπυροσκόρησιν τοῦ
 ὅπλου, ἀπὸ βράχου εἰς βράχον ἀνακρουσθεῖσαν δὲν ὠ-
 μοίαζε δὲ κατ' οὐδὲν μὲ τοὺς ὠρυγμούς ζώου ἀγρίου
 προσβληθέντος διὰ πυροβολισμοῦ.

'Ο ὑπάλληλος καταλυπηθεὶς διὰ τὸ λάθος του, κα-
 τέβη ταχέως ἀπὸ τὸν ἵππον· εἶχε πυροβολήσει κατὰ
 τοῦ Δαρείου, ὥραϊον κυνὸς τῆς Νέας γῆς, ὃν εἶχε
 πρὸ πολλοῦ, καὶ ὅστις ἠδουλήθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ
 χωρὶς νὰ φαίνεται. 'Ο ἀφωσιωμένος δούλος ἠθέλησε
 φαίνεται νὰ ἐξαφάνισῃ ἀστείως τὸν κύριόν του, πα-
 ρέχων βοήθειαν τὴν ὁποίαν ἐν καιρῷ ὁποιασδήποτε
 προσβολῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ αὐτός. Δύναται τις
 λοιπὸν μετὰ τοῦτο νὰ εἴπῃ, ὅτι μόνον τὰ ὀπίποδα καὶ
 ἄπτερα ζῶα ἔχουσι λογικόν;

Μεγάλη ὑπῆρξεν, ὡς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ἡ λύ-
 πη τοῦ Κ. Λαβάλμου ἔλαβε λοιπὸν τὸν Δαρεῖον εἰς
 τοὺς βραχιόνάς του καὶ τῷ ἐπεδαφίλευσεν ὅλας τὰς
 θωπείας, ἐξετάζων αὐτοῦ τὴν πληγὴν, ἥτις, κατ' εὐ-
 τυλίαν, δὲν ἦτο τόσο ἐπικίνδυνος διότι μόλις ἡ σφαί-
 ρα ἤμυξε τὸ δέρμα τοῦ κυνός.

'Αφοῦ ἔπλυνε τὴν πληγὴν μὲ χιόνα, ἤρχισε τὴν
 ὁδοιπορίαν του πάλιν· ἀλλ' οὐδέποτε συμβαίνει μία μόνη
 δυστυχία. 'Ο ἵππος ἐξεπεταλώθη καὶ εἶχεν ἀνάγκην
 πετάλων εἴτε καλῶν εἴτε κακῶν· εἰς λίθος ἐχρησίμευ-
 σεν ὡς σφύρα εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην. Μετὰ ταῦτα
 τριγμὸς φοβερὸς ἠκούσθη καὶ ὑπερμεγέθεις τεμάχιοι
 χιόνος ἔπεσαν ἀπὸ τὸ ὄρος σύρον μεθ' ἑαυτοῦ πᾶν τὸ
 παρατυχόν, δηλαδὴ βράχους, δένδρα, θάμνους . . .

'Ο Κ. Λαβάλμος διέβαινε τότε πλησίον βράχου
 κατάντους· ἡ νηροστιβὰς, πεσοῦσα μὲ ὑπερβολικὴν
 ταχύτητα, ὑπερεπήδησε τερατικῶς τὸ φυσικόν τοῦτο
 ὄριον καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐκάλυ-
 πτεν οὕτως, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ὁ κύων καὶ ὁ ἵππος εἶ-
 δον κυλισθὲν κάτωθεν τῶν κεφαλῶν των τὸ κρήμι-
 σμα ὁλόκληρον καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸ βίθος σκιεροῦ
 καταρράκτου, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐβύλισε ἐπὶ δέκα λεπτά
 εἰς τρόμον καὶ βαθύτατον σκότος. Δὲν θέλομεν εἰπεῖ
 ὅ,τι ὁ περιηγητὴς μας ἐδοκίμασεν ἐνόμισεν ὅτι ἀ-
 πέθανεν καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιταλεσθῇ τὸν
 Θεόν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν φόβον ἐλησμόνησε καὶ αὐτόν. Ἡ

τελευταία σειρά τῆς νιφροστιβάδος ἐνέφραξεν ἐν μέρος τῆς ὁδοῦ ἦν εἶχεν ἀφήτει ὀπισθεν αὐτοῦ . . . Ἐξυπνήσας ἀπὸ τὸν τρομερὸν τοῦ λήθαργον, ὕψωτο πρὸς οὐρανὸν ὄμματὰ ἀπελπισίας, ἐνῶ καθ' ὅλα τοῦ τὰ μέλη ἐτρεμεν, ἀκούων θορύβους παραδόξους· τέλος ὁ ἵππος τοῦ συνέπεσε πλησίον τοῦ κυνός, τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα ἔπαυσε ἐκ τῆς χιόνος. Ἐν κέντημα ἤρκεσε νὰ ἀνυψώσῃ τὸ ζῶον, καὶ ἐν σύριγμα ἔντενον ἐξωγόνθησεν ὀλίγον τὸν κύνα. Φεῦ! ὅλα ταῦτα ἦσαν ἀνωρελῆ· διότι ἔπρεπε νὰ κάμωσι νέαν στάσιν. Ἦσαν ἐντελῶς ἀποπλανημένοι, ἡ στενωπὸς δὲν ἐφαίνεται ποτὶς ἐκ τῆς ὁμίχλης· φραγμὸς ἀνυπέβλητος ἠγέρθη ἐκ τῆς νιφροστιβάδος καὶ δὲν ἐπέτρεπε νὰ ἐπιστρέψωσιν ὀπίσω. Γί νὰ ἀποφασίσῃ εἰς τὴν οἰκτρὰν ταύτην κατάστασιν, πρὸς ποῖον τόπον νὰ διευθυνθῇ ἢ νὰ ζητήσῃ κατάλυμα, τί νὰ γείνη; . .

Ὁ Κ. Λαβάλμος, εὐρίσκόμενος ὁλος εἰς ἀθυμίαν ἠγγόει ποῖον ἄγιον νὰ ἐπικαλεσθῇ. Γνωρίζας μετέπειτα ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸν νομὸν τῶν ὕψηλων Ἀλπεων (ὅς ἀπαξ μόνον εἶχε διατρέξει ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ Κασσίγι), ἐνόησεν, ἀλλὰ πολὺ ἄργα, πότον ἀναγκαῖον τῷ ἦτον εἰς ὁδηγός. Καταρῶμενος αὐτὸς ἑαυτὸν, εἶδεν αἰφνης φῶς ἀπλανές καὶ λάμπον τὸ ὁποῖον ὑπέθεσεν ὡς προσερχόμενον ἀπὸ καλύβην τινα ποιμαντικὴν.

Ἦ ὅσον εὐάρεστος τόσον καὶ ἀνέλπιστος ἀνακάλυψις αὕτη ἔκαμεν αὐτὸν νὰ λητμονήσῃ πρὸς στιγμὴν πᾶν ὅτι πρὸ δύο ἢ τριῶν ὥρων εἶχεν ὑποφέρει ἀνέπνευσεν ἀέρα καθαρὸν, ἀλλ', ὦ τῆς ἀπελπισίας! ὁ ἀνηλεὲς τῆς λυχνίας σθεστήρ ἐκάλυψε ταχέως τὸ εὐεργετικὸν ἐκεῖνο φῶς.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Κ. Λαβάλμος μετὰ τὴν ἀπὸ δυστάρσεκιαν προσερχομένην εἰρωνίαν, θὰ περιμεῖνω τὴν ἡμέραν, κοιμηθεὶς ἐπὶ τῆς χιόνος:

Quem juvat immites ventos audire cubantem!

Καὶ ἤρχισε νὰ γελά, ὅπερ εἶναι ἡ τελευταία, ἡ μεγαλειτέρα ἐκφρασις τῆς λύπης. Μὴ ἔχων καταρῦγιον, καλύβην τινα ξυλοκόπου ἢ ἀνθρακῶως, ὁρῶν ἐκ κλάδων, σπήλαιον τέλος πάντων, πικρῶς ἐβασανίζετο εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην κατάστασιν ἐπιθυμῶν νὰ μὴ ἤθελεν ἀνισταθῇ εἰς τὰς δεήσεις τῆς γυναικὸς τοῦ καὶ νὰ ἐπερίμενε τὴν ἐπαύριον πρὸς ἀναχώρησιν μᾶλλον παρὰ ἀνοήτως νὰ ἐξετέλει καθήκον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις ἐξηγοράζετο μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἡ τούλῃχιστον μετὰ τὴν ὑγείαν τοῦ.

Πλησιάζας εἰς τὸν καταβῆχτην τοῦ Φράους, τοῦ ὁποίου ὁ βαρὺς τόνος ἠνωμένος μετὰ τὸ ἔσθον τοῦ ἀνέμου, ἀπετέλει ἀρμονίαν τρομερὰν εἰς τοὺς μονήρεις τούτους τόπους, παρετήρησεν ἐκ νέου τὸ φῶς· ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ὅτι πνεῦμα πονηρὸν, καταγόμενον κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν Σικελικὸν δαίμονα Ῥουβεζάλλθ, ὅστις, κατὰ τὸν μυθολόγον Μουσαῖον, εὐηρεστεῖτο νὰ βασανίσῃ τοὺς περιγηγιάς παντοῖα φάσματα καὶ ἀπάτας προξενῶν αὐτοῖς, ἐπεθύμει νὰ παίξῃ τὴν μεταξὺ ἐλπίδος καὶ ἀπελπισίας ταλαντευομένην ψυχὴν τοῦ . . . Ἀλλ' ἦδη ἡ λάμψις δὲν ἐξηρανίζετο· διευθύνθη λοιπὸν πρὸς αὐτὴν διὰ μέσου τῶν ἀνατετραμμένων καὶ

λιθοσκεπάζων ἐκείνων τόπων, ὅς καλοῦσι κυνισκλοτροφεῖα (clapiers) καὶ αἰτνες παρουσιάζουσιν εἰς τὸν περιγηγίτην ἐμπόδια ἀνυπέβλητα. Μετὰ βραδείαν τέλος καὶ ἐπίπονον ὁδοιπορίαν, ἐβλῆσεν εἰς μικρὰν οἰκίαν ἐξωθεν πενιχροτάτην φαινομένην, ἦν βουρὸν ἀδενδρὸν προσφύλαττεν ἀπὸ τὸν ἀπαρτῆαν. Ἐκεῖ ὁ Κ. Λαβάλμος ὑπέδεχθη ὑπὸ τριῶν ἀνθρώπων, ξενόδοχων τοῦ καταφυγίου ἐκεῖνου· γράτια τις, ἀνακεκλιμένη ἐπὶ τῶν νώτων, καὶ τρεῖς υἱοὶ τῆς, τραχύδεροι καὶ ὑψηλοὶ τὸ ἀνάστημα, ἀπότομοι δὲ τὸν λόγον ὡς καὶ οἱ πρόγονοί των, ἦσαν οἱ ὑποδεχθέντες τὸν Κ. Λαβάλμον. Παρατηρητέον δὲ ὅτι οἱ κάτοικοι τούτου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ φύσις εἶναι κατηρῆς ἀγρία καὶ αὐστηρά, ἔχουσιν εἰς τὴν ὁμιλίαν των, εἰς τοὺς τρόπους των, εἰς τὸν νοῦν των σκοτεινὸν τι ἄχαρι καὶ τραχύ· ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τὸ ἐξωτερικὸν των καὶ δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν ἐκ τούτου περὶ τῶν ἡθῶν αὐτῶν.

Πρώτη φροντίς τοῦ δασονομικοῦ ὑπαλλήλου ἦτο τὸ νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἵππον τοῦ εἰς σταῦλον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπῆρχον θαμάεις καὶ αἶγες καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς πληγῆς τοῦ Δαρείου. Μετὰ ταῦτα ἦλθε κ' ἐκάθησε πλησίον τοῦ νυχθημερὸν διατρουμένου πυρὸς ἀπὸ ξηρὰν ἀγέλαδος κόπρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο μέγας λέβης ὅπου κατασκευάζουσι τὸν τυρὸν. Τῷ πρέθεσαν ἐπὶ τῆς καρδόπου λάγανᾳ μετὰ καλαμόστινον, ἀγγεῖον δριμύς οἶνου καὶ ἄρτον ἀπὸ βρίζαν τόσον σκληρὸν, ὥστε μόλις ἠδύνατό τις νὰ τὸν κόψῃ· διότι πρὸ πολλῶν μηνῶν εἶχεν ἐψηθῇ καὶ ὁμοιάζετο τὸ παξιμάδιον τῶν θαλασσιῶν.

Ὁ περιγηγίτης ἀπεποιήθη νὰ φάγῃ καὶ ἐξήτησε κλίνην· παράυτα ἡ γράτια ὠδήγησεν αὐτὸν διὰ τινος κλίμακος εἰς τὸ ἀνώγειον. Βλέπουσα δὲ ὅτι ὁ Δαρεῖος μόλις ἠδύνατο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν κύριόν του.

— Εἶναι ἀνάγκη, κύριε, εἶπεν, ὁ κύων οὗτος νὰ ἀναβῇ μαζί σας;

— Δὲν συνεθίζει οὐδὲ στιγμὴν νὰ ἀπομακρύνηται ἀπ' ἐμοῦ εἰς τὰς ὁδοιπορίας· ἄρες τὸν νὰ ἀναβῇ.

— Δύνασθε νὰ τῷ παραβιψήσῃτε τὴν συνήθειαν ταύτην, διότι ἡ οἰκία εἶναι ἀσφαλής.

— Δὲν ἀμφιβάλλω . . . Ἀλλ' ἀνέβημεν πλέον.

Εἰς τὴν ἀνωτέραν ἄκραν τῆς κλίμακος ἦτο καταπακτὴ ἀνοιγομένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀνωγαίου· ἐνταῦθα, ὁ Κ. Λαβάλμος, εὐχαριστήθη ὁπωποῦν εὐρὴν ἀχυρῶστρομα πλήρες γόρτου καὶ ἐφάπλωμα ἐρῶμενον μετὰ μαλλίον, — αὕτη ἦτον ἡ κλίνη τὴν ὁποίαν τῷ παρεσκεύασαν.

Εἰς τὸ ὑπερῶον τοῦτο ὑπῆρχε μέγα κιβώτιον ἀπὸ μαῦρην δρῦν ὡς κυλίκιον, πολυαριθμὸς συλλογὴ πτωρῶν, κοσκίνων, καὶ σωρὸς σάκκων γεμάτων κριθῆς.

Ἡ γυνὴ εἰσάξασα εἰς τὸν τόπον τοῦτον τὸν ὑπάληλον καὶ ῥίψασα ἐπὶ τοῦ κιβωτίου βλέμμα ἀλόκοτον.

— Ἰδοὺ, ἀγαπητέ μοι κύριε, εἶπε, τὸ μόνον δωμάτιον μας· κοιμήθητε καλῶς . . . ἂν δυνήθητε.

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀφήσασα τὸν ὁδοιπόρον μετὰ τὸν ἐκ ῥήτινης πυρσόν.

Ἀφοῦ ἔμεινε μόνος ὁ Κ. Λαβάλμος, εἶδεν ὅτι τὸ κιβώτιον ἦτο κεκοσμημένον μετὰ ἀνάγλυφα, τὰ ὁποῖα

ἦσαν σύμβολα πένθιμα, τούτεστι κρανία θανόντων, ὁ-
στὰ χιαστί κείμενα, λίττοι τυμβορύχοι· καὶ ἐν τῷ
μέσῳ τούτων ἀνεγινώσκετο τὸ ἐνθύμημα τῶν μονα-
χῶν τοῦ Ἀγ. Βρούνου γεγραμμένον Γοθιστί.

Ἀδελφέ! πρέπει νὰ ἀποθάνῃς.

Ὁ ὑπάλληλος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πενιχροῦ κραβδάτου
καὶ ἐπροσπάθησε νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἤθύνατο· τὸ
σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά του εὐρίσκοντο εἰς κατάστασιν
πυρετικοῦ ἐρεθισμοῦ· τὸ αἷμά του ἐβράζειν· εἶχε, καὶ
τοι μὴ θέλων, τὴν κεφαλὴν πλήρη τερατωδῶν χιμαι-
ρῶν καὶ ἐβλεπε κατὰ σειρὰν πορευόμενα τὰ τρομερῶ-
τερα πλάσματα τοῦ Ὁρμάνου.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀντιπαλαίσας κατὰ τῆς αὐ-
πνείας, ἔπεσε τέλος εἰς τεταραγμένην κάρωσιν, εἰς
μικτὴν ἀπὸ ὕπνον καὶ ἐγρήγορσιν κατάστασιν, ἥς αἱ
ἀντιλήψεις εἶναι ἀόριστοι καὶ συγκεχυμέναι, αἱ ἰδέαι
ἀσυναφεῖς, καὶ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀκούει τις χωρὶς νὰ
ἐνοῇ, λαλεῖ χωρὶς νὰ σκέπτεται καὶ σκέπτεται χωρὶς
νὰ λαλῇ. Τέλος ὕπνος βαρὺς, ἀκολουθούμενος μὲ
τρομερὰ ὄνειρα, κατέλαβεν αὐτόν· τότε ἐφαντάζετο
ὅτι ἐξῆλθε τοῦ κιβωτίου ἀνοιχθέντος ἡσύχως κακοῦρ-
γός τις ὠπλισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ
ἐρωδιασμένος με ἐτερόφρονον, ὡς ἦρωος τοῦ μελοδράμα-
τος «ὁ καλὸς γέρω».

Ἐξυπνήσας αἰφνιδίως ἀπὸ τοῦ ὄραμα τούτου ἀνεκά-
θισεν ὀρμητικῶς καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀποβάλῃ τὴν
λυπηρὰν ἐντύπωσιν καὶ νὰ πληροφορηθῇ ὅτι ἦτο μό-
νος καὶ ὅτι οὐδεὶς εἶχε ζητήσει ἀπ' αὐτόν τὴν ζωὴν
του καὶ τὸ βαλάντιόν του. Μετέπειτα τὸ ἐνύπνιον τῷ
ὑπέβαλε ταύτας τὰς σκέψεις.

— Τί εἶναι ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τούτου; δὲν γνω-
ρίζω ἐκ τοσούτων παραδειγμάτων ὅτι οἱ δολοφόνοι
κρύπτονται ἐντὸς τοιούτων τόπων περιμένοντες τὴν
νύκτα διὰ νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τοῦ ἀνυπόπτου καὶ κεκ-
μηκός περιηγητοῦ ἐνῷ κοιμᾶται; Τίς οἶδεν ἂν δὲν
διεβουλεύθησαν τὴν καταστροφὴν μου ἢ ἂν δὲν ἐπεθύ-
μησαν τὰ ἐνδύματά μου, τὸν ἵππον μου, τὸ βαλάντιόν
μου; . . . Τὰ ὄνειρα εἶνε ἐνίοτε σωτηριώδεις νουθε-
τήσεις τῆς Προνοίας... Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουσιν
ἦθος ἄγριον... Ἡ γράα γλῶσσαν ἀρεσκευτικὴν καὶ
πρόσωπον πλήρες ὑποκρισίας... Κοιμήθητε καλῶς, μοὶ
εἶπεν, ἂν δύνασθε, ὅπερ ἐμφαίνει τὴν σατανικὴν τῆς
εἰρωνείαν... Πρέπει λοιπὸν νὰ περιμείνω νὰ σφαγῶ ὡς
ἄρνιον; Ἀς σηκωθῶμεν καὶ ἄς ἰδῶμεν τί περιέχει τὸ
κιβώτιον τοῦτο... Ἐνδύματά τινα τῆς γράας, ἀναμ-
φιβόλως. Ἀνόητοι φαντασίαι ὑπάρχουσιν εἰς τὸν νοῦν
μου, εἶμαι φαντασιόκοπος, ἄς κοιμηθῶ... Ἀσθενὴς
κεφαλὴ, στηρίχθητι στηρίχθητι ἐπὶ τοῦ Ἀλπίου τού-
του προσκεφαλαίου τοῦ ἀπὸ δέσμην χόρτου. Ἀ! ἡ
σκληρὰ κοιμᾶται... σκληρὰ ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ Κ. ἐπι-
τηρητοῦ, ὅστις δὲν φροντίζει διόλου ἂν κινδυνεύῃ ἡ ὑ-
γεία μου. Καλὰ! ἰδοὺ ἤδη μὺς οἵτινες καταγίνον-
ται περιξέοντες τοὺς πόδας μου... Ὅπισω, κακόθου-
λα ζῶα... Ἀς καίωμαι τὰ δάστη τοῦ κράτους ὅσον
θέλωσι, καὶ αὐτὸ τὸ κράτος ἄς καῇ, εἰ τὸν διάβολον
νὰ ὑπάγω ἂν σαλεύσω διὰ νὰ σβέσω τὴν πυρκαϊάν...
Ναί, ἡ γράα αὕτη ἔχει πρόσωπον ἀποτρόπαιον καὶ
τόμος Γ'. Φυλλάδ. 63.

δόλιον· οἱ δὲ ἄχραιοὶ υἱοὶ τῆς, τρομερὰν ἔχουσιν ὕψιν.
Ἀς διασπάρῃ τὰς ἀμφιβολίας μου, ὅπερ εἶνε εὐκο-
λον. Ἐγέρθητι! κάμε καρδίαν.

Μὲ τοὺς λόγους τούτους ὁ Κ. Λαβάλμος, λαβὼν
τὰ πιστόλιά του ὑπῆγε νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ βαρὺ πῶμα
τοῦ κιβωτίου οὐτινος ἡ σιδηρὰ ὅστεαποθήκη γοερὸν
ἐξέβαλε καὶ παραιοταμένον βρυγμόν. Δὲν εἶδε κα-
τὰ πρῶτον—διότι ὁ πυρὸς δλόκληρος κατηναλώθη—
εἰμὴ σῶμα λευκοειδὲς καὶ ἀκίνητον· ἀλλὰ μετ' οὐ
πολὺ ἡ σελήνη ἐκχωρισθεῖσα ἀπὸ τὰ καλύπνοντα αὐ-
τὴν νέφη καὶ ῥίψατα ἄκτινα φωτός διὰ μέσου τῆς μι-
κρᾶς θυρίδος τῷ κατέδειξε πτώμα τι περιεκαλυμ-
μένον μὲ καθημαγμένα πανιά.

III.

Εἰς τὴν θεάν τοῦ ἀθλίως κατεσπαργμένου τούτου
σώματος, φρίκη καὶ τρόμος κατέλαβον τὸν Κ. Λαβάλ-
μον, ὅστις τρέμων καθ' ὅλον του τὸ σῶμα καὶ ἀφή-
σας νὰ πέσῃ μετὰ κρότου τὸ πῶμα τοῦ κιβωτίου,
ἐστηρίχθη, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, εἰς τὸν τοίχον. Ἐλε-
γεν, εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ
φόβου του, ὅτι ἦτο πλησίον τοῦ τέλους του, ὅτι δὲν ἤ-
θελεν ἐξέλθει ζῶν τοῦ μακελλείου τούτου, ὅτι μετ'
οὐ πολὺ ἤθελον οἱ δολοφόνοι κατακόψει αὐτόν, ὡς
κατέκοψαν προφανῶς τὸν δυστυχεῖ ἐκείνον περιηγητήν,
οὐτινος τὸ ἀκρωτηριασμένον σῶμα ἔκειτο εἰς τὸ βά-
θος τοῦ κιβωτίου. Δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τὰ ὄμματα
του καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς περιέχεε τὸ σῶμά του ἐνθυ-
μέτο τὴν ἀγαπητὴν του σύζυγον, τὰ χαρίεντα τέκνα
του, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ πλέον, οὐδὲ νὰ
ἐναγκαλισθῇ, ἐκτὸς ἐὰν συνέβαινε θαῦμα τοῦ αὐ-
ρανοῦ.

— Θεέ μου ἐπιθύριζεν ἔχων συνημμένας τὰς χεῖ-
ρας τὸ πρόσωπον συνεσταλμένον, τὰ ὄμματα βλο-
συρὰ, τί θὰ ἀπογεῖνῃ ἡ δυστυχὴς οἰκογένειά μου, ἂν
δὲν ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου, ἂν δὲν μὲ ἐκβάλῃς ἀπ' ἐ-
δῶ; Τί δυστυχία, ἐγὼ, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχον τὴν
μὲν καρδίαν φαιδράν, τὸ δὲ πρόσωπον ἱλαρόν, ἐγὼ,
ὅστις πρὸ μικροῦ ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν μου, νὰ ἀπο-
θάνω θάνατον οἰκτρὸν, θάνατον ἀδίκον, χωρὶς ἓνα
χαιρετισμὸν νὰ προσφέρω, χωρὶς μίαν περιβολὴν ἢ
θρησκευτικὴν παρηγορίαν νὰ κάμω, νὰ ἀποθάνω ὑπὸ
τῆς μάχαιραν;. Πόσας λεύγας μακρὰν τοῦ οἴκου μου,
τῆς γυναικὸς μου, τῶν τέκνων μου, τὸ σῶμά μου
θέλει χρημυσθῇ εἰς βάραιθρον μετ' ἐκείνου ὅστις κεῖ-
ται ἐντὸς τῆς σάνδουκς ταύτης. . . Ἀλλὰ καὶ ἂν
ἤθελον ἐξέλθει διὰ τῆς θυρίδος ταύτης· ἔπρεπε νὰ
ἐγκαταλείψω τὸν κύνα μου καὶ τὸν ἵππον μου· ποῦ
δὲ ἠδυνάμην νὰ καταφύγω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους
εἰς τοιοῦτον καιρὸν! ἀλλ' ἦτον ἀβέβαιον ἂν ἤθελον
εὐρεῖ οἰκίαν τινα ἄλλην εἰς τοὺς σχεδὸν ἐρήμους
τούτους τόπους, πλησιέστερον ἀπὸ ταύτην; . . καλ-
λιον εἶναι νὰ μείνω ἐδῶ, νὰ ἀγρυπνήσω, ἑτοιμος πάν-
τοτε πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς μου· ἔχω δύο πι-
στόλια ἐξαίρετα, μίαν μάχαιραν καὶ ἓνα φοβερόν κύνα.
Ἐμπρὸς, γενναίῃ μου Δαρεῖε, ἐτοίμασον τοὺς κυνό-

δοντάς σου, εἰς σέ πέποιθα. Ἄ! οἱ ἄθλιοι καταλαμβάνω διατὶ ἤθελον νὰ μὲ ἀποχωρίσωσιν ἀπὸ τὸν κύνα μου... διότι ὁμοῦ μὲ αὐτὸν ἡδύναμην νὰ ἀντισταθῶ γενναίως κατὰ δύο ἀνθρώπων.

Ὁ Κ. Λαβάλμος διήνυσε τὴν νύκτα εἰς θανατηφόρον τρόμον εὐρισκόμενος καὶ τὰ πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας ἔχων. Ὁ Διερεῖος, ὅστις διὰ τῆς θαυμασίας του ὀξύτητος, εἶχε μαντεύσει τὰς ἐσωτερικὰς ταραχὰς τοῦ κυρίου του, ἔκειτο πλησίον αὐτοῦ ὡς λέων ἀνακαθήμενος, τὰ μὲν ὧτα ὀρθωμένα ἔχων, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν καταπακτὴν ἐνίστε στρέφον τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πλήρες εὐαισθησίας καὶ ζέσεως βλέμμα του, ἔλεγεν οὕτως εἰπεῖν, τὸν κύριόν του νὰ ἡτυχάζῃ.

Τέλος ἡ ἡμέρα ἐράνη καὶ οὐδεὶς δολοφόνος ἐπεσκέφθη αὐτόν.

Ὁ ξένος σχεδὸν ἐνθαρρυνθεὶς, κατέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπερ ἐρώτιζε σπινθηροδόλον πῦρ ἐκ βάτων. Τότε ὁ πρεσβύτερος τῶν χωρικῶν ἐπληρίασε πρὸς αὐτὸν μάχαιραν καθημαγμένην ἔχων.

Ὁ Κ. Λαβάλμος ὠπισθοδρόμησε δύο βήματα ἀλλὰ ρίψας βλέμματά τινα ἐπὶ τῆς καρδόπου, ἐνεθάρρυνθη πάραυτα.

— Διαμελίζομεν, ὡς βλέπετε, κύριε, ἓνα αἶγαγον, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός μου ἐφόρευτε προχθές· χαίρομαι διότι θέλετε γευθῆ ἀπ' αὐτόν.

Ὁ ὑπάλληλος ἐλευθερωθεὶς τῶν νυκτερινῶν ὑπονοιῶν, ἀλλὰ καὶ μὴ γνωρίζων εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀνακάλυψίν του, ἦις τὸν καθίστα ὀλίγον ἀνήσυχον καὶ σκυθρωπόν·—εὐχαριστήσας αὐτόν ἐκάθισε πλησίον τῆς ἐστίας.

Μετ' ὀλίγον ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν διότι ὁ ὀδοιπόρος τοῖς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἀνυπερθέτως ἤθελε νὰ φθάσῃ εἰς Γράβει· παρετῆρει δὲ προσεκτικῶς τὴν γραίαν καὶ τοὺς υἱοὺς τῆς καὶ ἐσπούδαζε τὴν φυσιογνωμίαν των, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τι ἐμφαίνον φύσιν παραδεδομένην εἰς κακουργήματα. Μὴ γνωρίζων ὅθεν τι νὰ παραδεχθῇ περὶ τούτων καὶ θέλων νὰ πληροφρηθῇ ὅσον ἐνεσσι χάλιον περὶ τοῦ πενήμιου ἐκείνου μυστηρίου, ἀνέκραξεν αἶφνης:

Ἔχετε ἐπάνω ἐν πολὺ περιέργον σκευός! . . . Τὸ πρόσωπον καὶ οἱ χαρακτηριστὲρες τῆς γραίας συνεξάλησαν· δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐχαμήλωσαν τὴν κεφαλὴν στενάξαντες.

— Ναί, ἐν σκευός περιέργον! ὑπέλαβεν ὁ Κ. Λαβάλμος, ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἐδίδεπον ἐνδοθεν . . . μοι τὸ ἐπιτρέπετε;

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην δάκρυά τινα ἦλθον εἰς τὰ ὄμματα τῆς γραίας, καὶ ἀπεκρίθη:

— Δὲν δυνάμεθα, κύριε.

— Καὶ διὰ τί;

— Διότι . . . ὑπάρχει εἰς τὴν σκευοθήκην ταύτην τῆς παλαιᾶς μονῆς τοῦ Oulx . . . πράγμα τι . . . τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἰδῇτε.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐδυθίσθη εἰς μελαγχολικοὺς συλλογισμούς.

— Τί εἶναι λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Κ. Λαβάλμος.

— ὦ! κύριε, εἴθε ἀδυσώπητος . . . εἶναι . . .

Καὶ κρότος βημάτων πολλῶν ἵππων ἤκούσθη.

— Κλαύδιε, ἀνοίξε τὴν θύραν εἰς τοὺς ξένους, τοὺς ὁποῖους ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει, εἶπεν ἡ γραία, δὲν ἡδύνατο νὰ ἔλθωσιν πρὶν καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὁ Κλαύδιος ἤνοιξε προθύμως.

IV.

Τρεῖς χωροβύλακες εἰσῆλθον ἔχοντες τὸ ἐπανωφόριον εἰς τὸν ὄμιον, τὴν καρβίναν κρεμασμένην ἀπὸ λωρίον καὶ τὴν μάχαιραν εἰς τὸ πλευρόν.

— Εἰς τὸν τόπον, ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

Καὶ βλέπων ὅτι οὐδεὶς παρεσκευάζετο νὰ ἀντισταθῇ προσέθεσε:

— Λυποῦμαι διότι σᾶς ἐνοχλῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ πράξωμεν τὸ χρέος μας· ἐγκλημά τι ἐπράχθη ἐσχάτως ἐδῶ πλησίον καί, ὡς ἐξ ἐνδείξεων, ἔχομεν ὑπονοίας δι' ὑμᾶς.

— Δι' ἡμᾶς! . . . ἀνέκραξαν ἐν τῷ ἄμα ἡ μήτηρ καὶ οἱ υἱοὶ τῆς.

— Ναί δι' ὑμᾶς . . . σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω οὐδεὶς νὰ μὴ κινηθῇ, θὰ κάμωμεν ἐρευναν εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Νομίζω, ὅτι ἐμὲ δὲν θέλετε ἐνοχλήσει ποσῶς, εἶπεν ὁ Λαβάλμος· διότι εἶμαι ὀδοιπόρος, ὡς ἡ ἐνδυμασία μου δεικνύει, κατοικῶν εἰς Βριανσὸν καὶ ἐνασχολούμενος περὶ τὰ ὕδατα καὶ τὰ δάση.

— Καλὰ, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ ἀφοῦ ἔκαμε σημεῖον εἰς τοὺς φρουροὺς νὰ φυλάξωσιν ἐν τῷ ἄμα τοὺς ὄρεινους καὶ τὸν ξένον των, ἀνέβη ταχέως εἰς τὸ ἀνώγειον ὅπου ἀνερέυνα πάντα· θόρυβος σάνδουκος ἀνοιγομένης ἤκούσθη.

— Πόσον εὐτυχὴς daίμων εἶναι ὁ ἰδικός μου, διανοεῖτο ὁ ὑπάλληλος· δὲν μ' ἐλείπεν ἄλλο εἰμὴ νὰ φυλακισθῶ καὶ νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τῶν ὀρκωτῶν ὡς συναίτιος φόνου. ὦ σκληρὰ τύχη! . . .

Μετὰ ἐν τέταρτον ὁ ἐνωμοτάρχης ἀνεράνη καὶ πρὸς τὴν γραίαν ἀπευθυνθεὶς:

Τίνος εἶναι, εἶπε, τὸ εἰς τὴν σάνδουκα τεταρτιγυμένον σῶμα;

— Τοῦ συζύγου μου, ἀπεκρίθη αὐτῇ.

— Ὁ σύζυγός σου ἀπέθανε λοιπόν ἀπὸ τὴν μεγάλην γιόνα;

— Ναι, ἀρχηγέ μου.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Λαμβερτέτα.

— Καλὰ . . . σᾶς γνωρίζουσιν ὡς τιμίους ἀνθρώπους . . . Ἀλλὰ πόθεν προῆλθε τὸ ἐπὶ τῆς χιόος αἵμα ἀπὸ τὸν καταρρέακτον τοῦ Φράζους μέχρι τῆς οἰκίας σας; . . .

— Ἐγὼ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, ἀνέκραξεν ὁ Λαβάλμος· τὴν παρελθούσαν νύκτα, νύκτα δευτερίαν τὴν ὁποίαν οὐδ' εἰς ὀλην μου τὴν ζωὴν ἐνθυμοῦμαι, ὁδεύων ἐν τῷ μέσῳ τῆς οὐμίχλης εἶδον ὀπισθέν μου τὸν κύνη, τὸν ὁποῖον, ἀγνοῶν ὅτι μὲ ἠκολούθει, ὑπέλαβον ὡς λύκον· πυροβολήσας λοιπόν μὲ πιστόλιον, κατὰ τοῦ

δυστυχοῦς ζώου, τῷ ἐπροξένησα πληγὴν, τὴν ὁποίαν, διὰ τὴν πεισθίτη, δύνασθε νὰ ἴδῃτε ἰδίους ὀφθαλμοῖς.

Οἱ χωροφύλακες ἠθέλησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν· ἀλλ' ἡ γραία τοὺς παρεκίνησε νὰ φάγωσι καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ συνοδεύσωσι τὸν ὑπάλληλον, διότι καὶ οὗτοι ἐμελλον νὰ πορευθῶσιν εἰς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον ἐκαίετο εἰσέτι.

Οἱ στρατιωτικοὶ ἔφαγον καὶ ἔπινον ὡς πρέπει εἰς ἀνθρώπους χωροφύλακας.

Μετὰ ταῦτα συνδιελέχθησαν μετὰ τῆς Λαμβερτέας· τότε ὁ Κ. Λαβάλμος λαβὼν τὸν λόγον ἠρώτησεν αὐτὴν ἀπὸ τί ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της.

— Φεῦ! κύριέ μου, εἶπεν ἡ χήρα, ἀπὸ ἀσθένειας ἀνίατον τὴν τοῦ γήρατος. Τί ἀνδρείος καὶ ἄξιός ἦτο, τί χριστιανός, ὦ ἄγ. Ἰωάννη βιπτιστά! Μετὰ χαρᾶς ἤθελε πέσει εἰς τὸν βαθύτατον λάκκον τοῦ Λαβιτέλλου (Lauvitel) διὰ νὰ μὴν ὑποφέρω ἐγὼ πολὺ... Καὶ ἀπέθανε μετὰ τριάνοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν γάμον!

Ἀλλὰ διατί δὲν τὸν ἐνταφιάσατε; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ὑπάλληλος.

— Διότι τοῦτο δὲν γίνεται ἀπεκρίθη ἡ γραία· ἴσως γνωρίζετε ὅτι ὁ Κ. δὲν ἐγεννήθη εἰς τὸ Oysans, ὅτι οὐδόλως ἐγινώριζε τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τοῦ εἰς παντοτεινὴν χειμῶνα ὑποκειμένου τόπου τούτου. «Ἡμεῖς κατὰ πολλὰ διαφέρομεν τῶν κατοίκων τῶν πεδιάδων» τὸ κλίμα μας, ἡ φύσις τῆς γῆς μας, ἀποτελοῦν ἰδίαν καὶ σκληρὰν ὑπαρξίν τὴν ὁποίαν μέχρι τινὸς βαθμοῦ γνωρίζομεν νὰ μετριάζωμεν. Εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ θηνηπώρου, πληροῦμεν τὰς οἰκίας μας με σιτία, καὶ παραφυλάττομεν τὴν διάβασιν τῶν βιβλιοπωλῶν διὰ νὰ ἀγοράσωμεν θρησκευτικὰ βιβλία ἢ ἡμερολόγια. Σπουδάζομεν καὶ ἐξακτοῦμεν τὴν κεφαλὴν μας, διὰ τὸν οἱ βραχίονές μας ἀργοῦσι· διὸ εἴμεθα πλέον πεπαιδευμένοι τῶν ἐν τοῖς πεδίοις κατοικούντων. Τὸ σφάλμα μας εἶναι ὅτι ὑπεραγαπῶμεν τὰς δικας· εἴμεθα ἀκόμη καὶ φιλάργυροι· ἀλλ' ἡ φιλαργυρία αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὴν πτωχείαν τῆς γῆς μας.

Ἡ χιὼν ἐπιστρωφύεται περίξ τῶν διεσπαρμένων οἰκίσκων μας· τότε αἱ συγχωριαναὶ καθίστανται ἀδύνατοι ἢ λίαν ἐπικίνδυναι· ἐκάστη οἰκογένεια, περικελεισμένη εἰς τὸν οἶκόν της, πρέπει νὰ ὑποτάσσεται εἰς γενικὸν ἀποκλεισμόν, ἐνίστε πολὺ διαρκοῦντα καὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται τις ἀκριβῶς νὰ προῖη τὸ τέρμα. Διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τούτου ἂν συμβῇ νὰ ἀποθάνῃ τις, εἶναι ὑποχρεωμένοι οἱ συγγενεῖς νὰ βίλλωσι προσωρινῶς τὸ σῶμά του εἰς κιβώτιον, ἢ εἰς σάκκον καὶ νὰ ἐμποδίζωσι τὴν διάλυσιν τούτου δι' ἀρωματικῶν βοτάνων, τὸ δὲ ἔαρ ἅμα ἐπαναληφθῶσιν αἱ σχέσεις καὶ ἡ χιὼν διαλυθῇ, θάπτουσι τοὺς νεκρούς.

Ὁ μακαρίτης σύζυγός μου περιμένων τὸ τελευταῖον τοῦ ἀσυλον, ἀναπαύεται εἰς τὴν σκευοθήκην, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Oulx· καὶ δὲν ὑπάρχει κατάλυμα ἱερώτερον, ἀξιοπρεπέστερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον περιέχει τὰ λείψανά του.

Ὁ Κ. Λαβάλμος, ἐνισχυθεὶς ἐτι μᾶλλον διὰ τῶν χωροφύλακων ἐξετέλεσεν μετ' ἐπιτυχίας τὴν ἀποστο-

λήν του καὶ ἐπανῆλθε ταχέως εἰς τὴν οἰκογένειάν του· ἡ ἔκθεσις αὕτη τῶν δυστυχιῶν του, ἐχρησίμειυεν ὡς θέμα διμιλίας μιᾶς ὁλοκληροῦ ἐσπέρας.

E. I. Σ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΒΙΟΣ.

Μεταξὺ διαφόρων ἡγεμονίδων τῆς Αἰγύπτου ἐπισημοτέρα ἀνεδείχθη ἡ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλήτου πρωτότοκος θυγάτηρ, γεννηθεῖσα περὶ τὰ τέλη τοῦ 69 Π. Χ. ἔτους. Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀποθανὼν ἄφησεν αὐτὴν δεκαεπταετῇ καὶ διώρισεν εἰς τὴν διαθήκην αὐτοῦ κληρονόμον τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸν νεώτερον αὐτῆς ἀδελφὸν Πτολεμαῖον, ὃν ὥρειλε νὰ συζευχθῇ καὶ νὰ συμβασιλεύωσι. Τὰ προσωπικὰ αὐτῆς θέλγητρα, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἔσχε τοσαύτην φήμην, ἀνερχήσαν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, αὐτὴ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀππιανοῦ (B. C. v. 8.), ἐνῶ ἦτον ἐτι δεκαπενταετῆς, κατεγοήτευσεν τὴν καρδίαν τοῦ τότε ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ τοῦ Γαβίνιου διατρίβοντος Ἀντωνίου. Ἡ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πτολεμαίου βασιλεία δὲν διήρκεσε πολὺ, καθότι ὁ Πτολεμαῖος, ἡ μᾶλλον ὁ Ποθινός καὶ ὁ Ἀχίλλας, οἱ κυριώτεροι αὐτοῦ σύμβουλοι, ἀπέβαλον αὐτὴν τοῦ θρόνου, περὶ τὸ 49 Π. Χ. ἔτος. Μεταβᾶτα εἰς Συρίαν συνήγαγε στρατὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσχόπει νὰ καταναγκάσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, νὰ ἐπαναγαγῇ αὐτὴν εἰς τὸν θρόνον. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ παρουσιάσθη εὐκολώτερός τις τρόπος· τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐλθὼν ὁ Καῖσαρ εἰς Αἴγυπτον πρὸς καταδίωξιν τοῦ Πομπηίου, ἀνέλαβε νὰ συμβιβάσῃ τὰς μεταξὺ τοῦ Πτολεμαίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας διενέξεις (Καισ. B. C. iii. 103. 107.) Πληροφορηθεῖσα τὰ περὶ τῆς ἐρωτολήπτου διαθέσεως τοῦ Καίσαρος, ἀπεφάσισε νὰ ὠφελθῇ ἐκ τούτου, καὶ, εἴτε κατ' αἴτησιν αὐτοῦ, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἢ αὐτομάτως κατῴρρωσε νὰ εἰσέλθῃ λάθρα εἰς τὸ παλάτιον ἐνθα οὗτος κατέλυε, καὶ διὰ τῶν προσωπικῶν θελγῆτρων καὶ τῆς γοητευτικῆς φωνῆς αὐτῆς, ἐτι δὲ διὰ τῶν δελεαστικῶν τρόπων τοσαύτην ἔσχεν ἐπ' αὐτοῦ ἰσχύν, ὥστε ἀντὶ δικαστοῦ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔγινε συνήγορος αὐτῆς (Δίκ. Κατ. M6. 35.) Κατὰ τὸν Πλούταρχον, αὐτὴ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δώματα τοῦ Καίσαρος τυλιγμένη ἐντὸς ἱστοῦ, τὸν ὁποῖον ἔφερεν πρὸς τὸν Καῖσαρον δῶρον ὁ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς διατελὼν Ἀπολλόδωρος. Ὅπως δὲ καὶ ἂν ἔγινεν, αὕτη κατῴρρωσε πληρέστατα τὸν σκοπὸν της, καὶ ἀνεκτήρατο τὸν θρόνον της, διὰ τὸ ὁποῖον ἡγανῶκτησε καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς καὶ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἐνέπλεξαν τὸν Καῖσαρον εἰς πόλεμον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐκινδύνευσεν προσωπικῶς, ἀλλ' ἐτελείωσεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ νέος Πτολεμαῖος, ἐρονέυθη, ἢ πιθανῶς ἐπνίγη εἰς τὸν Νεῖλον. (Liv. Ep. 112 Hist. B. Alex. 31. Δίων Κασ. M6. 43) καὶ οὕτω ἡ Κλεοπάτρα ἐβασίλευσε μόνη. Διὰ νὰ καταπραυνθῶσι δὲ οἱ ἐρεθισμένοι Αἰγύπτιοι,